

Sygn. akt V KK 197/16

POSTANOWIENIE

Dnia 1 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 1 września 2016 r.
sprawy **D. G. i R. G.**,
skazanych z art. 158 § 1 k.k.,
z powodu kasacji wniesionych przez obrońców skazanych
od wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 23 października 2015r., sygn. akt IV Ka 676/15,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód
w Szczecinie
z dnia 14 stycznia 2015r., sygn. akt IV K 324/12,

p o s t a n o w i ł :

- 1) oddalić kasacje jako oczywiście bezzasadne;**
- 2) zwolnić skazanych od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego;**
- 3) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. H. L., Kancelaria Adwokacka w S., oraz radcy prawnego J. K., Kancelaria Radcy Prawnego w S., kwoty po 442,80 (czterysta czterdzieści dwa i 80/100) zł, zawierające 23% VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji z urzędu;**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, wyrokiem z 14 stycznia 2015 r., uznał R. G. za winnego wzięcia w dniu 5 lutego 2011 r. udziału w pobiciu H. P., który doznał naruszenia czynności narządów ciała na czas trwający

dłużej niż 7 dni, to jest przestępstwa z art. 158 § 1 k.k., i skazał go za to na karę 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres 5 lat próby, oddając go w tym czasie pod dozór kuratora sądowego, wymierzył oskarżonemu na podstawie art. 71 § 1 k.k. grzywnę oraz orzekł wobec niego na podstawie art. 46 § 2 k.k. nawiązkę w kwocie 2500 zł na rzecz pokrzywdzonego. Sąd Okręgowy w Szczecinie, po rozpoznaniu w dniu 23 października apelacji prokuratora na niekorzyść oskarżonego, zmienił pierwszoinstancyjny wyrok przez uchylenie rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności oraz o grzywnie i oddaniu oskarżonego pod dozór kuratora; w pozostałym zakresie utrzymał orzeczenie Sądu *quo* w mocy.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego w części zmieniającej pierwszoinstancyjne orzeczenie złożył obrońca skazanego R.G., zarzucając rażące naruszenie prawa: 1) art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 2 § 1 pkt 2 i § 2 k.p.k. oraz art. 69 § 1 i 2 k.k.; 2) art. 457 § 3 k.p.k. i art. 424 § 1 i 2 k.p.k. W konsekwencji zażądał uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania.

Prokurator Okręgowy w Szczecinie w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna – i to w stopniu oczywistym.

Przepis art. 523 § 1 k.p.k. stanowi, że kasacja nie może być wniesiona wyłącznie z powodu niewspółmierności kary. Od dawna w judykaturze przyjmuje się, że podnoszenie w kasacji takiego zarzutu jest dopuszczalne, ale tylko wówczas, gdy skarżący wskaże w nim, iż do tego rodzaju niesprawiedliwości doszło na skutek rażącej obrazę prawa: procesowego albo materialnego (zob. wyr. SN z 3 listopada 1999 r., IV KKN 206/99, OSNKW 2000, z. 1 - 2, poz. 15).

W niniejszej sprawie żadne ze sformułowanych przez obrońcę skazanego R.G. naruszeń prawa nie miało miejsca. Sąd odwoławczy, na co trafnie zwrócił uwagę autor odpowiedzi na kasację, precyzyjnie i przekonująco wskazał, dlaczego podzielił punkt widzenia apelującego prokuratora i dlaczego uznał zastosowanie *in concreto* dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności za niewłaściwe. Sąd *ad quem* bezbłędnie wykazał, że w

odniesieniu do R.G. nie mogło być mowy o pozytywnej prognozie kryminologicznej, a bez niej sięgnięcie po rozwiązanie z art. 69 k.k. nie wchodziło w rachubę, i że zastosowana przez Sąd pierwszej instancji reakcja karna raziła łagodnością. Zbytecznym postąpieniem, a więc i w jakimś sensie nieracjonalnym, byłoby powtarzanie tych wszystkich okoliczności (wyczerpująco wyliczonych w motywacyjnej części zaskarżonego wyroku), które zadecydowały o uwzględnieniu prokuratorskiej apelacji.

Dlatego Sąd Najwyższy orzekł jak w dyspozytywnej części postanowienia: oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k.; zwolnił skazanego od uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne głównie z powodu osadzenia w zakładzie penitencjarnym i braku dochodów (art. 626 § 1 k.p.k.); przyznał obrońcy z urzędu odpowiednie wynagrodzenie za sporządzenie i wniesienie kasacji (art. 22³ ust. 2 ustawy o radcach prawnych).